

Hon målade kriget

Maggie Selin medverkar i bok med minnen från krigsåren

Folkkultursarkivet har samlat minnen kring krigsåren i en nyutkommen bok.

Krigsminnen är starka, man bär dem med sig genom livet. Att få skriva ned hägkomsterna eller fästa dem på duk kan kan var ett sätt att hantera dem.

Maggie Selin i Lemland Knutsboda har målat några av sina minnesbilder från krigsåren. Nu finns de med i en ny bok från Folkkultursarkivet.

Boken "Minnen från krigstiden", som redigerats av **Inga-Lill Ihrcke-Åberg** innehåller bidrag från 14 uppgiftslämnare. Totalt fick Folkkultursarkivet in 136 svar när man gick ut och efterlyste krigsminnen, sammanlagt över 2.000 sidor text.

Maggie Selin, som länge arbetade som verksamhetsledare för Ålands Röda Korsdistrikt, säger att hon målat de tre tavlor redan innan hon såg utproppet från Folkkultursarkivet. Hon säger också, med eftertryck, att hon inte vill kalla sig konstnär och aldrig har tänkt på att ställa ut. Hon målar sina egna minnen, sitt eget liv.

Bombningar

De tre målningarna föreställer alla händelser under 1944. I februari det året utsattes Helsingfors för särskilt omfattande bombningar.

Det hus i stadsdelen Eira där den då tioåriga Maggie bodde med sin mamma och sina två syskon blev inte direkt träffat, men på granntomten föll en bomb, berättar hon.

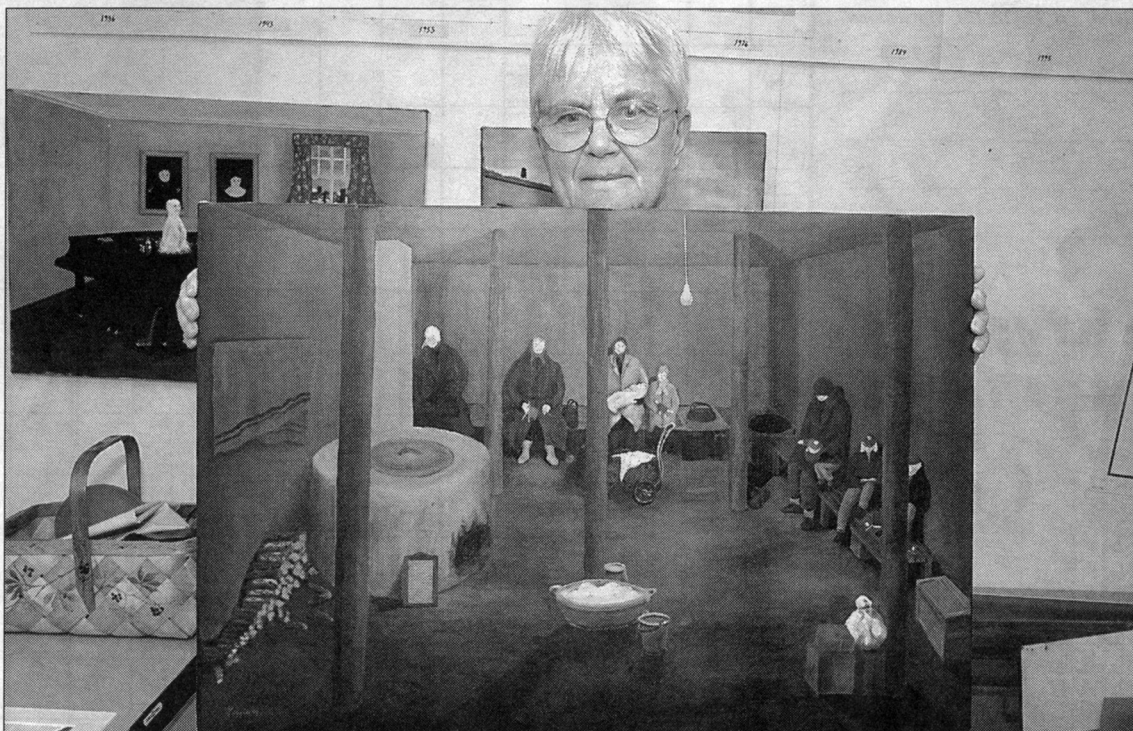
Skyddsrum

Målningarna är gjorda efter minnesbilder som hon burit med sig genom livet. På en av dem ser man människor i ett skyddsrum. Det är en tvättstuga i en källare. Taket har fått några extra stöttor för att hålla bättre och på bänkarna kring väggarna sitter människor och väntar på att anfallet skall vara över.

– För oss barn som gick i skolan var det en spännande väntan. Ifall alarmet pågick till efter tio på kvällen fick vi vara hemma från skolan följande förmiddag och pågick det till efter tolv så fick vi vara hemma hela dagen.

Badrum

På en annan bild har hon målat en flicka, hon själv, och står och betraktar ett vånings-

Målar. Maggie Selin har målat av sig sina krigstida minnen. Här visar hon upp den skyddsruminteriör som också finns i boken om krigsminnen.

Intryck. Ett bombat hus där badrummen på alla våningar blottats gjorde starkt intryck på tioåringen 1944.

hus som träffats av en bomb precis vid den sektion som innehöll badrummen.

– Alla badkaren stod kvar och särskilt fäste jag mig vid att en handduk hängde kvar i ett av badrummen. Oj, så den handdukhängaren är väl isydd, tänkte jag.

Snögubbe

Den tredje målningen föreställer familjens vardagsrum med söndrigt fönster och en liten snögubbe på flygeln.

– Då var vi barn redan evakuerade till snälla släktingar Tavastland, men min mamma ringde och berättade att fönstret blåsts ut, att det snöat in och att hon kunnat bygga en snögubbe på pianot.

Säker på om mamman verkligen byggde snögubben på pianot är hon inte, men hon hade mycket väl kunnat göra det och hos ett barn stannar sådana minnesbilder kvar. Därför finns snögubben med i målningen.

Snögubben. Ett urblåst fönster, snö i rummet och snögubbe på flygeln. En bild som stannat kvar i minnet.

Senare under 1944 skulle Maggie och hennes yngre bror resa till Sverige undan kriget.

– Vi var inga egentliga krigsbarn som behövde ta den långa vägen över Haparanda utan kunde åka till familjebakanta som tog hand om oss.

Viktigt berätta

I dag tycker Maggie Selin att det är viktigt att de som har minnen från krigsåren berättar dem vidare. Att det är viktigt att få skriva av sig eller, som i hennes fall, måla och på det sättet dela med sig är hon övertygad om.

– Det lättar, men fortfarande har jag fysiskt obehag av att på TV höra sirener, sådana där ljudet höjs och sänks. Det väcker till liv minnen från bombardemangen under kriget.

Terapiform

Målandet som terapi praktiserar Maggie Selin också i andra sammanhang. Hon visar ett arbete som står framme där en otäck Mr Parkinson med drabbanter jagas på flykten av goda spjutförsedda figurer med F på ryggen. F står för de förebyggande krafterna som motar hennes parkinson-sjukdom.

En stor målning med hennes islandshästar är kanske också ett sätt att hålla kvar de positiva krafterna. Vindur, den häst hon ännu har kvar, står ute i hagen och väntar på det fång hö som han alltid får vid lunchtid.

– Jag har inte gett upp ännu, fast jag inte ridit på ett år nu, säger Maggie när vi lämnar henne på trappan.

Fler minnen

Boken "Minnen från krigstiden" är utgiven som nummer 20 i serien Meddelanden från Folkkultursarkivet.

Bland bidragen finns också en uppsats av **Holger Östenson**, under många år bosatt på Åland och anställd vid landshövdingens kontor. Östenson skriver om sina hägkomster från vinterkriget i Ekenäs, om Hangöparentesen (när Hangö var sovjetisk militärbas) och om fortsättningskriget på Karelska näset där han deltog som artillerist.

JAN KRONHOLM
jan.kronholm@nyan.aland.fi
tfn 528 466

Foto: JONAS ED SVIK
jonas.edsvik@nyan.aland.fi
tfn 528 440